

λεπτά ὁ Μαλκράφτ εὐρίσκειτο ἐνώπιον αὐ-
τῆς.

— Ἄ! τέλος πάντων ἤλθετε, εἶπεν ἡ
Ἰσαβέλλα.

— Πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας, Με-
γαλειοτάτη. . . Εἶχον ἀμφιβολίας τινὰς
ἐπὶ τινος λόγου, τὸν ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου
θ' ἀπαγγεῖλω ἐπ' ἀμβωνος καὶ ὤφειλον νὰ
συμβουλευθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου
τὸν ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν. . .

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ἡ βασίλισσα σταυ-
ρώσασα τὰς χεῖράς της μετ' ὀργῆς. . .
Ἄλλὰ δὲν μοι λέγετε, παρακαλῶ, τί πό-
λις εἶναι αὕτη ἡ Τουραίνη;

— Εἶνε. . . ὠραία καὶ εὐάερος πόλις,
Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ
Μαλκράφτ.

Ἡ Ἰσαβέλλα συνωφρυνώθη.

— Μὲ περιπαίξετε λοιπόν;

— Ὁ Θεὸς φυλάξει! ἀπήντησεν ὁ Μαλ-
κράφτ ὑποκλινάς.

— Ἀφοῦ ἐκθειάζετε τὴν πόλιν αὐτήν,
ἔνθα ἐδολοφόνησαν τοὺς ἀνθρώπους μου;

— Τί λέγετε, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ
Μαλκράφτ, προσποιηθεὶς παντελῆ ἀγνοίαν.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τί συνέβη κατὰ
τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐπὶ τινος ὁδοῦ
τῆς Τουραίνης;

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ το γνωρίζω, Με-
γαλειοτάτη, ἀφοῦ ἤμην ἐνησχολημένος
εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;

— Ἐπλήρωσαν τὸν ἀρχοντα Γραβίλ-
λην.

— Τὸν Γραβίλλη;

— Ναί! ἀφοῦ ἐφόνευσαν καὶ ἑξ ἀνθρώ-
πους μου, οἵτινες ἦσαν μετ' αὐτοῦ καὶ
τοὺς ὁποίους ἀνεύρον οἱ στρατιῶται, τοὺς
ὁποίους ἀπέστειλα πρὸς ἀναζήτησίν των.

— Πραγματικῶς φοβερὰ δολοφονία,
Μεγαλειοτάτη. Ἄλλὰ. . . συγγνώμην. . .
ποῖος ὁ λόγος τῆς τοιαύτης δολοφονίας;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπα.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου τῆς.

— Ὁ Γραβίλλη ἐξετέλει τὰς διατα-
γὰς μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Παρεφύλαττέ τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐ-
κείνης;

— Ναί.

— Ἰσως ἐχθρὸν τινα τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος;

— Ἀκριβῶς. . . ἓνα θανάσιμον ἐχθρὸν
μου. . . ὁ ὁποῖος μὲ προσέβαλε καιρῶς. . .
Ἐννοεῖται δέ, ὅτι τοιαύτην προσβολὴν
δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ ποτὲ μία γυνή,
καὶ μάλιστα ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη ἦνε βα-
σιλισσα.

— Ἄ! . . . τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. . .
εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. . . Θὰ ἦνε ἐκεῖνος ὁ
Ὀλιβιέρως, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐνευσε καταφατικῶς.

— Καὶ διέφυγε τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώ-
πων σας.

— Ὑποθέτω.

— ὦ! εἶμαι βέβαιος, Μεγαλειοτάτη!
Ἡ βασίλισσα ἀνεσκήρτησε.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Τὸν συνήντησα.

— Σεῖς;

— Ἐγώ.

— Ποῦ;

— Εἰς Τουραίνην, σήμερον τὴν πρωτὰν
. . . Ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ πρεσβυτερίου
τοῦ ἀγίου Γατιέν, εἶδον δύο νέους, ἐκ τῶν
ὁποίων ὁ μὲν εἶτο μελαγχροινός, ὁ δ'
ἕτερος ξανθός· ἐφαίνοντο πολὺ κουρασμέ-
νοι καὶ ἐζήτουν δύο ἵππους ἐκ τοῦ ξενο-
δοχείου τοῦ Χρυσοῦ Ἡλλίου, τὸ ὅποιον
ἀκριβῶς εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁ-
δοῦ. . .

— Ἐξακολουθήσατε! . . . ἐξακολουθή-
σατε! . . . εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνυπομόνως.

— Ὁ μελαγχροινός εἶπεν εἰς τὸν σύν-
τροφόν του: «Τώρα, Ὀλιβιέρως. . .»

— Ὀλιβιέρως!

«— Δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ πράξωμεν
ἢ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους.

»— Νομίζεις; ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

»— Διάβολε! ἐκτὸς ἂν θέλῃς; ν' ἀφή-
σῃς τὰ κόκκαλά σου ἐδῶ. . . Δὲν εἰμπορεῖ
νὰ ἤμεθα πάντοτε τυχεροί, ὅπως ἀπόψε».

— Ἦτο αὐτός! . . . Καὶ τί ἀπήντησεν
ὁ Ὀλιβιέρως;

— Τίποτε, Μεγαλειοτάτη. Ἐπήδησεν
ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἀνεχώρησεν ἀμφο-
τεροὶ καλπάζοντες.

— Καὶ ἔλαβον τὴν ἀγούσαν εἰς Παρι-
σίους;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπησε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε μετὰ τινα στιγ-
μῆν. Σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. . . Βλέ-
πετε ὅτι δὲν ἔχω ἀδικον ἂν σας προσκαλῶ
συχνάκις, διότι, ὡσάντις σὰς προσέκαλεσα,
πάντοτε μοὶ ἐδῶκατε καλὰς συμβουλὰς
καὶ πάντοτε ἤκουσα παρ' ὑμῶν καλὰς εἰ-
δήσεις.

— ὦ! Μεγαλειοτάτη, εἶμαι πτωχὸς
μοναχός, ὁ ὁποῖος νομίζει ἑαυτὸν εὐτυχῆ
διὰ τὴν εὐνοίαν, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει
αὐτὸν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ἡ βασίλισσα δὲν ὠμίλει πλέον· ὁ νοῦς
τῆς ἦτο παραδεδομένος εἰς βαθυτάτους
συλλογισμούς, ἐνῶ αἱ χεῖρές της μηχανι-
κῶς ἔψαυον τοὺς ἐξ ἡλέκτρου κόκκους τοῦ
κομβολογίου τῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἔδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὅχι, ὄχι, μείνατε, ἡμέτερε ἀρχι-
κυνηγέ· ἡ σημερινὴ θῆρα ἦτο ἰδιοτροπία,
ἣτις παρήλθε πλέον· μείνατε καὶ μὴ ἀπο-
μακρυνθῆτε· ἔχω ἀνάγκη νὰ με περιστοι-
χίσωσιν οἱ πρὸς με ἀφωσιωμένοι, ὑμεῖς δὲ
ἤλθετε μόνος νὰ ταχθῆτε μετὰξὺ ἐκείνων,
ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁποίων βασιζο-
μαι.

Ὁ Μονσορὼ προσέκλινε.

— Ποῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει
νὰ μείνω; ἠρώτησε.

— Μοὶ τον διδεις δι' ἡμίσειαν ὠραν;
ἠρώτησε λίαν χαμηλοφῶνως τὸν βασιλέα
ὁ Σχικῶ.

— Τί νὰ τον κάμῃς;

— Ἴνα τὸν βασανίσω ὀλίγον. Τί σε
πειράζει; Μοὶ ὀφείλει ἀνταπόδοσιν τινα
δι' ὅ,τι μὲ ὑποχρεοῖ νὰ παρευρίσκωμαι
εἰς τόσον ὀχληρὰν τελετήν.

— Ἐστὼ! λάβε τον.

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω τὴν
Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ποῦ ἐπεθύμει νὰ
τοποθετηθῶ, εἶπεν ὁ Μονσορὼ.

— Ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον ἀποκριθῆ: Ὁ-
που θέλετε. Ἐν παραδείγματι, ὀπισθεν
τοῦ ἀνακλίντρου μου. Ἐκεῖ τοποθετῶ τοὺς
φίλους μου.

— Ἐλθετε ἐδῶ, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
εἶπεν ὁ Σχικῶ, παρκαρῶν τῷ Μονσορῷ
μέρος τοῦ χώρου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπιφυ-
λάξει ἑαυτῷ, ὁσφράνθητε ὀλίγον αὐτοὺς
τοὺς παλληκαράδες. Εἶναι θύραμα, τὸ ὁ-
ποῖον δύναται τις νὰ θηρεύσῃ ἀνευ κυνη-
γετικῶν κυνῶν. Τί μυρωδιὰ! κύριε κόμη.
Διέρχονται ἢ μᾶλλον διήλθον οἱ ὑποδη-
ματοποιοὶ· καὶ τώρα ἰδοὺ οἱ βυρσοδέψαι.
Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
ἐὰν ἀπολέσητε τὰ ἴχνη αὐτῶν, σὰς ὁμο-
λογῶ, ὅτι θέλω σὰς ἀφαιρέσει τὸ δίπλωμα
τοῦ ἀξιώματός σας!

Ὁ κύριος δὲ Μονσορὼ προσεποιεῖτο, ὅτι
ἠκροῦτο ἢ μᾶλλον ἠκροῦτο χωρὶς ν' ἀ-
κούῃ, διότι ἦτο λίαν ἀνησχολημένος καὶ
κατεγίνετο νὰ παρατηρῆ περὶ ἑαυτὸν, ἡ
ὅποια ἀπασχόλησις δὲν διέφυγε τὸν βα-
σιλέα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Σχικῶ ἐπέστησε
τὴν προσοχὴν του.

— Αἴ! εἶπεν ὁ Σχικῶ λίαν χαμηλο-
φῶνως τῷ βασιλεῖ, ἠξέυρεις τί θηρεύει,
ταύτην στιγμῆν, ὁ ἀρχικυνηγός σου;

— Ὅχι· τί θηρεύει;

— Τὸν ἀδελφόν σου δ' Ἀνζιουῦ.

— Ὅστις ὅμως εἶναι ἐκτὸς βολῆς, εἶ-
πεν ὁ Ἐρρίκος, γελῶν.

— Ἐπιθυμεῖς ν' ἀγνοῖ ὁ Μονσορὼ ποῦ
εὐρίσκειται;

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστοῦ-
μην νὰ διατελῆ ἐν πλάνῃ.

— Τώρα, τώρα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, θὰ τῷ
δώσω ἐγὼ ἐσφαλμένην διεύθυνσιν. Ἐρώτη-
σον μόνον αὐτὸν ποῦ εὐρίσκειται ἡ κόμησά.

— Διατί;

— Ἐρώτησον καὶ θὰ ἴδῃς.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τί ἐ-
κάματε τὴν δέσποιναν δὲ Μονσορῶ; Δὲν
τὴν βλέπω μετὰξὺ τῶν κυριῶν.

Ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν, ὡς ἐν ὄφει εἰ-
δηξεν τὴν πτέρναν του.

Ὁ Σχικῶ ἔξεσε τὸ ἄκρον τῆς ρινός του,
νεύων τῷ βασιλεῖ, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχικυ-
νηγός, ἡ κυρία κόμησά ἦτο ἀσθενής, δι-
ότι ὁ ἀήρ τῶν Παρισίων ἦτο ἐπιβλαβής
εἰς τὴν ὑγιείαν τῆς, ἐπομένως ἀνεχώρησε
μετὰ τοῦ πατρὸς της βαρόνου δὲ Μεριδὼρ,
ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῆς βασιλείσεως.

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γαλλίας ὑ-
πάγει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς, ἐπιλαθόμε-
νος εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας ν' ἀποστρέψῃ
τὸ πρόσωπον, ἐνῶ διήρχοντο οἱ βυρσοδέψαι.

— Πρὸς τὴν Ἀνδεγαυταν, τὴν γενέ-
θλιον αὐτῆς χώραν, Μεγαλειότατε.

— Ἀληθές εἶναι, εἶπε σοβαρῶς ὁ Σχι-

κώ, ὅτι ὁ ἀήρ τῶν Παρισίων δὲν ὠφελεῖ τὰς ἐγκύους γυναῖκας. *Gravidis uxoribus Lutetia inclemens*. Σὲ συμβουλεύω, Ἐρρίκε, νὰ μιμηθῆς τὸ παράδειγμα τοῦ κόμητος καὶ ν' ἀποστειλῆς ἀλλαχού τὴν βασίλισσαν, ὅταν . . .

Ὁ Μονσορώ ὠχρίασε καὶ ἠτένισε ὀργίλως τὸν Σχικώ, ὅστις, μὲ τὸν ἀγκῶνα ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀνακλίντρου καὶ μὲ τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς χειρός, ἐφαίνετο, ὅτι παρετῆρει λίαν προσεκτικῶς τοὺς μετὰ τοὺς βερσοδέφας διερχομένους χυροποικιλτάς.

— Καὶ τίς σας εἶπε, κύριε αὐθάδη, ὅτι ἡ κόμησσα εἶναι ἐγκυος; ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορώ.

— Δὲν εἶναι; εἶπεν ὁ Σχικώ· τοῦτο, νομίζω, θὰ ἦτο αὐθαδέστερον καὶ νὰ το ὑποθέσῃ τις.

— Δὲν εἶναι, κύριε.

— Καλέ, καλέ, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἤκουσας, Ἐρρίκε; φαίνεται, ὅτι ὁ ἀρχικυνηγὸς ἔπραξε τὸ αὐτὸ μὲ σὲ σφάλμα, ἐλησμόνησε νὰ θέσῃ πλησίον ἀλλήλων τοὺς δύο χιτῶνας τῆς Παναγίας.

Ὁ Μονσορώ συνέσφιγξε τὰς πυγμὰς του καὶ συνεκράτησε τὴν ὀργὴν του, ἀφοῦ ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ Σχικώ βλέμμα μίσους καὶ ἀπειλῆς, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Σχικώ ἀπήντησε, βυθίσας τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ κόμης ἐνόησεν, ὅτι ἡ στιγμή ἦτο ἀκατάλληλος καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἴν' ἀποδιώξῃ τοῦ μετώπου του τὰ βρῦνοντα αὐτὸ νέφην.

Ὁ Σχικώ ἐπίσης ἀπέβαλε τὸ σκυθρωπὸν ὕφος του καὶ ἐμειδίασε χαριέστατα.

— Ἡ πτωχὴ κόμησσα, εἶπε, κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἀνίας καθ' ὁδόν.

— Εἶπον τῷ βασιλεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, ὅτι συνοδοιπορεῖ μετὰ τοῦ πατρὸς της.

— Ἐστῶ, ἕκαστος πατὴρ εἶναι σεβαστός, δὲν το ἀρνοῦμαι, πλὴν δὲν εἶναι διασκεδαστικός· ἐάν δ' εἶχε μόνον τὸν ἀξιὸν βαρὸνον νὰ διασκεδάζῃ αὐτὴν καθ' ὁδόν . . . ἀλλ' εὐτυχῶς . . .

— Τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κόμης.

— Τί τί; ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ.

— Τί σημαίνει εὐτυχῶς;

— Ἄ! ἄ! ἀπηγγεῖλατε μίαν ἐλλειπτικὴν φράσιν, κύριε κόμη.

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Σὰς αἰτῶ συγγνώμην, ἡμέτερος ἀρχικυνηγέ. Ὁ ἐρωτηματικὸς τύπος, οὕτινος ἐποιήσαθε χρῆσιν, καλεῖται ἐλλειψίς. Ἐρωτήσατε τὸν Ἐρρίκον, ὅστις εἶναι φιλόλογος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τὸ ἐπίρρημά σου;

— Ποῖον ἐπίρρημα;

— Εὐτυχῶς.

— Εὐτυχῶς ἐσήμαινεν εὐτυχῶς. Εἶπον εὐτυχῶς, διότι ἐθαύμαζον τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὅτι, εὐτυχῶς κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τινὲς τῶν ἡμετέρων καὶ μακρὰ τῶν ἀστειοτέρων φίλων, οἵτινες, ἐάν συναντήσωσι τὴν κόμησσαν, βεβαίως θὰ διασκεδάσωσιν αὐτήν·

προσέθετο δ' ὁ Σχικώ ἀμελῶς, εἶναι πιθανὸν νὰ τὴν συναντήσωσιν, ἀφοῦ ἀκολουθοῦσι τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. ὦ! τοὺς βλέπω ἀπ' ἐδῶ. Τοὺς βλέπετε καὶ σύ, Ἐρρίκε, ὅστις ἔχεις φαντασίαν; Βλέπετε αὐτοὺς ἐπὶ ὠραίας πρασίνης ὁδοῦ καὶ ἐπὶ τῶν τριποδιζόντων ἱππων των, διηγουμένους τῇ κυρίᾳ κομῆσση μυρίας ἀστειοτήτας, ἔνεκα τῶν ὁποίων ξεκαρδίζεται ἡ ἀγαπητὴ κυρία;

Δεύτερον αἰχμηρότερον τοῦ πρώτου ἐγχειρίδιον, ἐμπηχθὲν εἰς τὰ στέρανα τοῦ ἀρχικυνηγοῦ.

Οὗτος ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ὀργὴν του διότι ἦτο παρὼν ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον, τοῦλάχιστον προσωρινῶς, εἶχε σύμμαχον ὁ Σχικώ· ἔνεκα δὲ τούτου, μετ' εὐπροσηγορίας, μαρτυροῦσας τὰς προσπαθείας του νὰ καταστειλῇ τὰς κακὰς διαθέσεις του, ὁ Μονσορώ εἶπε:

— Πῶς! φίλοι σας ταξειδεύουσι πρὸς τὴν Ἀνδεγαυίαν;

— Ἡδύνασθε νὰ εἴπητε: φίλοι μὲς, κύριε κόμη, διότι εἶναι μᾶλλον φίλοι σας ἢ φίλοι μου.

— Μ' ἐκπλήττετε, κύριε Σχικώ, εἶπεν ὁ κόμης· οὐδένα γνωρίζω, ὅστις . . .

— Ἐστῶ! προσποιηθῆτε τὸν ἐχέμυθον.

— Σὰς ὀρκίζομαι.

— Τοὺς γνωρίζετε, κύριε κόμη, μάλιστα δ' εἶναι τόσῳ φίλτατοι ὑμῖν φίλοι, ὥστε, μολονότι γινώσκετε, ὅτι ταξειδεύουσι πρὸς τὴν Ἀνδεγαυίαν, οὐχ ἦττον πρὸ μικροῦ, ἐκ συνηθείας, σὰς εἶδον ν' ἀναζητεῖτε αὐτοὺς μετὰ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἐννοεῖται, ματαίως.

— Μὲ ἴδετε ἐμέ; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ναί, ὑμᾶς, τὸν ἀρχικυνηγόν, τὸν ὠχρότερον τῶν παρελθόντων, ἐνεστώτων καὶ μελλόντων ἀρχικυνηγῶν, ἀπὸ τοῦ Νεμροῦ δὲ μέχρι τοῦ κυρίου δ' Ὀτφόρ, τοῦ ὑμετέρου προκατόχου.

— Κύριε Σχικώ!

— Τὸν ὠχρότερον, τὸ ἐπαναλαμβάνω. *Veritas veritatum* Τοῦτο εἶναι βραβαρισμός, διότι ἀνέκαθεν μίαν ἀλήθειαν ὑπάρχει· ἐάν ὑπῆρχον δύο, τοῦλάχιστον ἡ ἑτέρα δὲν θὰ ἦτο ἀληθής· ὑμεῖς ὁμως δὲ εἶσθε φιλόλογος, φίλτατε κύριε Ἡσαῦ.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶμαι ἔνεκα δὲ τούτου, σὰς παρκαλῶ νὰ ἐπανέλθητε ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς φίλους, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ἐλαλεῖτε, καὶ νὰ εὐαρεστηθῆτε, ἐάν ἡ παρατηρουμένη ζωηρὰ φαντασία ὑμῶν τὸ ἐπιτρέπῃ, νὰ ὀνομασθῆτε τοὺς φίλους, διὰ τῶν ἀληθῶν ὀνομάτων των.

— Ἄ! ἐπαναλαμβάνετε πάντοτε τὰ αὐτὰ. Ζητήσατε, κύριε ἀρχικυνηγέ, ζητήσατε, τὸ ἔργον ὑμῶν εἶναι ν' ἀνιχνεύητε τὰ ζῶα, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πτωχὴ ἔλαφος, τὴν ὁποίαν ἐξετρυπῶσατε σήμερον τὴν πρωΐαν καὶ ἡ ὁποία δὲν το περιέμενεν ἐξ ὑμῶν. Θὰ νῆχαριστεῖσθε ὑμεῖς, ἐάν σας ἡμποδίζον νὰ κοιμηθῆτε;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μονσορώ περιεπλάνωτο μετὰ φρίκης ἐπὶ τῶν περιτοιχιζόντων τὸν βασιλέα.

— Τί! ἀνέκραζεν, ἰδὼν μίαν θέσιν κενήν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού; ἀνέκραζεν ὁ ἀρχικυνηγός.

— Ἰαταταί! Ἰαταταί! εἶπεν ὁ Γασκόνος, τὸ ζῶον ἐξώρμησε.

— Ἀνεχώρησε σήμερον! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

— Ἀνεχώρησε σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, δυνατόν ὁμως νὰ ἔχη ἀναχωρήσει τὴν ἐσπέραν τῆς γῆς. Δὲν εἶσθε φιλόλογος, κύριε, ἀλλ' ἐρωτήσατε τὸν βασιλέα, ὅστις εἶναι. Πότε, δηλαδὴ κατὰ ποίαν στιγμήν ἐγένετο ἀφαντος ὁ ἀδελφός σου, Ἐρρικέτε;

— Τὴν νύκτα, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ δούξ, ὁ δούξ ἀνεχώρησεν, ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορώ, βλοσυρὸς καὶ τρέμων. Ἄ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί μοι λέγετε, Μεγαλειότατε;

— Δὲν λέγω, ἀπήντησεν, ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ἐγένετο ἀφαντος τὴν νύκτα καὶ ὅτι οἱ στενωτέρω φίλοι του ἀγνοοῦσι ποῦ εἶναι.

— ὦ! εἶπεν ὁ κόμης ἐν ὀργῇ, ἐάν το ἐπίστευον! . . .

— Ἄ! τί θὰ ἐπράττετε; Ἄλλως, θὰ ἦτο μέγα δυστύχημα, ἐάν ἐλεγέ τις ἀσχυρῶς λέξεις πρὸς τὴν κόμησσαν δὲ Μονσορώ; Ὁ φίλος ἡμῖν Φραγκίσκος εἶναι ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας οἰκογενείας γυναικάρσκος, ὡς ἦτο ἐπὶ τοῦ Καρόλου Θ' καὶ ὡς εἶναι ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου Γ', ὅστις ἔχει ἀλλας ἀσχολίας· τί διάβολον! εἶναι ἐλάχιστον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν αὐλήν εἰς πρίγκηψ, ὅστις νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ γαλλικὸν πνεῦμα.

— Ὁ δούξ ἀνεχώρησεν! ἐπανέλαβεν ὁ Μονσορώ, εἶσθε βέβαιος, κύριε;

— Καὶ ὑμεῖς; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὴν συνθήκην ὑπὸ τοῦ δουκὸς κατεχομένην παρὰ τῷ βασιλεῖ θέσιν, ἧτις ἔμενε κενή.

— Ἀπωλέσθην, ἐψιθύρισε, ποιησάμενος συγχρόνως τόσον ἐμφαντικῶς κίνημα πρὸς ἀναχώρησιν, ὥστε ὁ Σχικώ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Ἦσυχάσατε, λοιπόν! κινεῖσθε διαρκῶς καὶ βλάπτετε τὸν βασιλέα εἰς τὴν καρδίαν. Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν τῆς συζύγου σας, ἐάν οὐχὶ δι' ἕτερον λόγον, τοῦλάχιστον ὅπως βλέπω καθ' ἐκάστην ἓνα διμυτον πρίγκηπα καὶ ὅπως ἀκούω τὸν Αὐριλύ, ὅστις παίζει τὴν κιθάραν, ὡς ὁ μακαρίτης Ὀρφεύς. Ὅποιαν τύχην ἔχει ἡ σύζυγός σας! ὁποῖαν τύχην!

Ὁ Μονσορώ ἐφοικίασεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἦσυχά, κύριε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ Σχικώ, κρύψατε τὴν χαρὰν σας. Ἴδου ἡ συνεδρία ἀρχίζει· εἶναι ἀπρεπὲς νὰ ἐκδηλοῖ τις τοιοῦτρόπως τὰ πάθη του· ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, διότι, πραγματικῶς, ἡ αἰθουσα τοῦ Λούβρου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶχε πληρωθῆ· ἔμεινε, λοιπόν, ἀκίνητος, ὡς ἀπῆται ἡ ἐθιμοτυπία.

Ἡ συνεδρία ἤρξατο· ὁ κύριος δὲ Γκίζης εἰσήλθε καὶ ἐκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ

βασιλέως, ἀλλ' οὐχὶ χωρὶς αὐτὸς ἐπίσης νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐκπλήξεως ἐπὶ τῆς κενῆς καθέδρας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη. Οἱ κήρυκες ἐπέταξαν σιγὴν.

ΜΓ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς διώρισε ἀρχηγόν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, οὔτε τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δὲ Γκίζην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς καὶ ἀφοῦ ἐβεβιαιώθη, ὅτι οἱ δ' Ἐπερονώ, Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος, ἀντικατασθέντες ὑπὸ φρουρᾶς ἐλθετῶν, εἶχον ταχθῆ ὀπισθεν τοῦ θρόνου του. Κύριοι, ὁ βασιλεὺς, ἰστάμενος, οὕτως εἶπεν, μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀκούει τὰς ἀνωθεν καὶ τὰς κάτωθεν φωνὰς δῆλα δὴ τὰ κελεύσματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ λαοῦ του. Εἶναι ἐγγύησις ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ὑπηκόων μου, τὸ ἐννοῶ ἀριστα, ἡ συνένωσις ἀπασῶν τῶν ἐξουσιῶν εἰς μίαν δέσμην πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς καθολικῆς πίστεως. Οὕτω, θεωρῶ εὐπρόσδεκτον τὴν ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου μου δὲ Γκίζην δοθεῖσάν μοι συμβουλήν. Διακηρύττω, λοιπόν, τὴν ἀγίαν Ἐνωσιν ἐγκύρως καὶ προσηκόντως ἐγκαθεστηκυῖαν· ἐπειδὴ δὲ προσήκει, ὅπως τόσον μέγα σῶμα ἔχη καλὴν καὶ ἰσχυρὰν κεφαλὴν καὶ ὁ καλούμενος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκκλησίαν ἀρχηγὸς δέον νὰ ᾖ ἐκ τῶν μᾶλλον ζηλωτῶν τέκνων τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῦ οὗ ζῆλος νὰ ἐπιβάλληται αὐτῷ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀξιώματός του, λαμβάνω χριστιανὸν πρίγκηπα, ὅπως θέσω αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐνώσεως, καὶ διακηρύττω, ὅτι οὗτος θέλει καλεῖσθαι τοῦ λοιποῦ . . .

Ὁ Ἐρρίκος ἐποιήσατο σκοπίμως διακοπήν.

Ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ βαθείᾳ σιγῇ, θὰ ἠκούετο ἡ πτῆσις μιᾶς.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξηκολούθησε·

— Καὶ διακηρύττω, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς θέλει καλεῖσθαι Ἐρρίκος δὲ Βαλοᾶ, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας.

Ὁ Ἐρρίκος, προφέρων ταύτας τὰς λέξεις, εἶχεν ὑψώσει ἐπιδεικτικῶς τὴν φωνήν, εἰς ἐνδειξὴν θριαμβοῦ καὶ ὅπως ἐξάφη τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐτοίμων νὰ ζεσπᾶσσι φίλων του, κατασυντρίψῃ δὲ συγχρόνως τοὺς ἐνωτικoὺς, τῶν ὁποίων οἱ ὑπόκωφοι ψιθυρισμοὶ ἀπεκάλυπτον τὴν δυσαρρέσκειαν, τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν φόβον αὐτῶν.

Ὁ δούξ Γκίζης εἶχε καταπλαγῆ· σταγόνες ἰδρώτος κατῆρχοντο τοῦ μετώπου του· ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, οἵτινες ἴσταντο ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐν μέσῳ ὁμίλων ἀρχηγῶν.

Ὁ Μονσορώ, ἔτι μᾶλλον ἐκπληττόμενος ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἤρχιζε νὰ καθησυχάζῃ, ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἐρρίκου Γ'.

Τῷ ὄντι, ὁ δούξ ἠδύνατο νὰ ἐγένετο ἀφαντος, χωρὶς ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ καρδινάλιος ἐγκατέλιπεν ἡσύχως τὴν θέσιν του καὶ διωλίσθησε μέχρι τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Φραγκίσκε, εἶπεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, ἴσως πλανῶμαι, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δὲν εἴμεθα ἐνταῦθα ἀσφαλεῖς. Ἄς σπεύσωμεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὸν βασιλέα, διότι ὁ ὄχλος εἶναι ἀστατος, ἐπομένως ὁ ὑπ' αὐτοῦ χθὲς ἀπεθανόμενος βασιλεὺς θὰ μεταβληθῇ εἰς εἰδωλὸν του ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Μεγξέν, ἄς ἀπέλθωμεν. Περιμένετε ἐδῶ, ἀδελφοί μου, ἐγὼ δὲ πορεύομαι νὰ προετοιμάσω τὴν ὑποχώρησιν.

— Ὑπάγετε.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ βασιλεὺς εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχουσαν πράξιν, συντεταγμένην ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ, τοῦ μόνου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἡ βασιλομήτωρ εἶχε καταστήσει κοινὸν τοῦ μυστικοῦ· εἶτα δὲ μετὰ τὸ εἰρωνικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ εὐθέτῳ στιγμῇ, ἐγένωσκε νὰ λαμβάνῃ, καὶ μετὰ ἐρρινον φωνήν, εἶπε τῷ κυρίῳ Δὲ Γκίζην :

— Ὑπογράψατε, λοιπόν, ἐξ' ἀδελφῆ μου.

Τῷ παρέδωκε δὲ τὴν γραφίδα καὶ τῷ ὑπέδειξε, διὰ τοῦ δακτύλου, τὴν θέσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔδει νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του, προσθεῖς :

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν μου.

Ἐπειτα, δώσατε τὴν γραφίδα εἰς τὸν κύριον καρδινάλιον καὶ εἰς τὸν κύριον δοῦκα δὲ Μεγξέν.

Ἄλλ' οὗτος μὲν εἶχεν ἤδη κατέλθει τὴν κλίμακα, ὁ δὲ καρδινάλιος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, ἐπομένως ὁ βασιλεὺς, παρατηρήσας τὴν ἀπουσίαν των, εἶπε :

— Τότε, δώσατέ την εἰς τὸν κύριον ἀρχικυνηγόν.

Ὁ δούξ ὑπέγραψεν, ἔδωκε τὴν γραφίδα πρὸς τὸν ἀρχικυνηγόν καὶ ἐκινήθη ν' ἀπέλθῃ.

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ἐνῶ δ' ὁ Κουέλος ἀνελάμβανε, μετὰ εἰρωνικὸν ὕφος, τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ καὶ οὐχὶ μόνον πάντες οἱ παρόντες εὐπατριδαι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συντεχνιῶν ἠτοιμάζοντο νὰ προσυπογράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ φύλλου τῆς πράξεως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων φύλλων χάρτου, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ προσκρηθῶσιν εἰς τὰ διάφορα κατὰστικα, ἐπὶ τῶν ὁποίων, τὴν προτεραίαν, ἕκαστος, μικρὸς ἢ μεγάλος, εὐγενῆς ἢ μὴ, εἶχε δυνηθῆ δὲ ἐπιθέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του, ὁ βασιλεὺς ἔλεγε πρὸς τὸν δοῦκα δὲ Γκίζην :

— Ἐξ' ἀδελφῆ μου, νομίζω, ὅτι ἡ ὑμετέρα γνώμη ἦτο νὰ σχηματίσωμεν, διὰ τῶν δυνάμεων τῆς Ἐνώσεως, καλὸν στρατὸν πρὸς φρούρησιν τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης. Ὁ στρατός, λοιπόν, κατηρτίσθη καὶ μάλιστα προσηκόντως, ἀφοῦ φυσικὸς στρατηγὸς τῶν Παρισινῶν εἶναι ὁ βασιλεὺς.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ ἤξεύρῃ τί ἔλεγε.

— Πλὴν δὲν λησμονῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὀφείλω νὰ διοικῶ καὶ ἔτε-

ρον στρατὸν, ὅτι δ' ἡ διοίκησις αὐτοῦ προσήκει εἰς τὸν πρῶτον πολέμαρχον τοῦ βασιλείου. Ἐνῶ ἐγὼ, λοιπόν, θέλω διοικεῖ τὴν Ἐνωσιν, ὑμεῖς, ἐξ' ἀδελφῆ μου, ὑπάγετε νὰ διοικεῖτε τὸ στρατεύμα.

— Καὶ πάτε ὀφείλω ν' ἀναχωρήσω ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Παρευθὺς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

— Ἐρρίκε, Ἐρρίκε ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὸν ὁποῖον ἡ ἐθιμοτυπία ἠμπόδισε νὰ διακόψῃ τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἀπήγγελλε τὸν λόγον του, ὅπερ ὅμως ἐπεθύμει νὰ πράξῃ.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν τον ἤκουεν ἢ δὲν τον ἐνόησεν, ἐπομένως ὁ Σχικῶ προὐχώρησεν εὐσεβάστως, κρατῶν ὑπερμεγέθη γραφίδα, καὶ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ σιωπήσῃς, ἀνόητε, τῷ εἶπε λίαν χαμηλοφώνως.

Ἦτο ὅμως πολὺ ἀργά.

Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἤδη ἀναγγεῖλαι τῷ δουκὶ τὸν διορισμὸν του καὶ τῷ ἐνεχείριζε τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὑπογεγραμμένον δίπλωμά του, παρὰ τὰ νεύματα καὶ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ Γασκόνου.

Ὁ δούξ Γκίζης ἔλαβε τὸ δίπλωμα καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ καρδινάλιος περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ὁ δούξ δὲ Μεγξέν περιέμενεν ἀμοτέρους πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ Λούβρου.

Ἴπευσαν, λοιπόν, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχον ἐξέλθει τῶν Παρισίων.

Οἱ λοιποὶ συγκεκλημένοι ἀπῆλθον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐνῶ ἄλλοι μὲν ἀνεφώνουν ζήτησιν ὁ βασιλεὺς, ἄλλοι δὲ ζήτησιν ἢ Ἐρωσίς.

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος γελῶν, ἔλυσα ἐν μέγα πρόβλημα.

— Ὄ ! μάλιστα, ἐψιθύρουν ὁ Σχικῶ, εἶσαι μέγας μαθηματικός.

— Ἀναμφιβόλως ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, διότι, ἀναγκάσας ὅλους αὐτοὺς τοὺς φαύλους ν' ἀναφωνῶσι δύο ἀντιθέτους φράσεις, ἐπέτυχον ν' ἀναφωνῶσι τὸ αὐτὸ πράγμα.

— Sta bene ! εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ τῷ Ἐρρίκῳ, θλιψασα αὐτοῦ τὴν χεῖρα.

— Πίστευέ το καὶ πῖε γάλα, εἶπεν ὁ Γασκόνος· μαίνεται, διότι οἱ Γκίζαι τῆς συνετρίβησαν σχεδόν.

— Ὄ ! Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, ἀνεκραζῶν οἱ ἐνούουμένοι, πλησιάσαντες θορυβῶδως τὸν βασιλέα, ὁποῖον ἐξαίρετον ἰδέαν συνελάθετε !

— Νομίζουν, ὅτι θὰ τοὺς βρέξῃ χρέματα ὡς τὸ μάνα, ἐψιθύρουν ὁ Σχικῶ εἰς τὸ ἕτερον οὖς τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἐρρίκος ἤχθη ἐν θριαμβῷ εἰς τὰ δώματα του, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνοδίας, ὁ Σχικῶ κατεδίωκε τὸν κύριόν του, διὰ μεμφιμοιριῶν.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Σχικῶ τοῦ νὰ ὑπομνήσκῃ τῷ ἡμιθέῳ τῆς ἡμέρας, ὅτι ἦτο ἀνθρωπος, προὐξένησεν ἐντύπωσιν τῷ βασιλεῖ, ὥστε ἀπέλυσε πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Σχικῶ.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, στραφεὶς πρὸς τὸν Γασκόνον, ἤξευρετε, ὅτι δὲν εἴθε ποτὲ ν' ὑχαριστημένος, κύρ Σχικῶ, καὶ ὅτι

αὐτὴ ἡ διάθεσίς σας εἶναι ὀχληρά! Τὴν διάβολον! δὲν σας ζητῶ νὰ με κολακεύετε, ἀλλὰ νὰ δείξετε ὀρθὴν κρίσιν.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἐρρίκε, διότι αὐτῆς ἔχεις μεγίστην ἀνάγκην.

— Συμφώνησον τοῦλάχιστον, ὅτι τὸ παιγνίδιον ἐπαίχθη καλῶς.

— Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ συμφωνήσω.

— Ἄ! εἰσαι ζηλότυπος, κύριε βασιλεῦ τῆς Γαλλίας.

— Ἐγώ, Θεὸς φυλάξοι. Θὰ ἐξέλεγον καλλίτερα ἀντικείμενα ζηλοτυπίας.

— Κύριε ἐπικριτὰ! . . .

— ὦ! ὅποια θηριώδης φιλοτιμία!

— Ἄς ἴδωμεν! εἰμι καὶ ἢ ὄχι βασιλεὺς τῆς Ἐνώσεως;

— Βεβαίως καὶ ἀναμφισβητήτως. Ἄλλὰ . . .

— Τί ἀλλά;

— Ἄλλὰ δὲν εἰσαι πλέον βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

— Καὶ τίς, λοιπόν, εἶναι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας;

— Ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς σοῦ, Ἐρρίκε· κατὰ πρῶτον, ὁ ἀδελφός σου.

— Ὁ ἀδελφός μου;

— Διάβολε! ὁ κύριος δ' Ἀνζιού.

— Τὸν ὅποιον κρατῶ αἰχμάλωτον;

— Ναί, ὅστις, καίτοι αἰχμάλωτος, εἶναι ὅμως κεχρισμένος, ἐνῶ σὺ δὲν εἰσαι.

— Ὑπὸ τίνος ἐχρίσθη;

— Ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου δὲ Γκιζην τῆ ἀληθεία, Ἐρρίκε, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἀμνησθῆς πλέον λόγον περὶ τῆς ἀστυνομίας σου· χρίουσιν ἕνα βασιλέα ἐντὸς τῶν Παρισίων, ἐνώπιον τριακοντα τριῶν προσώπων, ἐν μέσῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας καὶ σὺ δὲν το ἤξευρες.

— Οὐαί! καὶ το ἤξευρες σὺ;

— Βεβαίως τὸ ἤξευρά.

— Καὶ πῶς δύνασαι νὰ γνωρίζης ὅ,τι ἐγὼ ἀγνοῶ;

— Ἄ! διότι διαχειρίζεται τὰ τῆς ἀστυνομίας σου ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, ἐνῶ ἐγὼ διαχειρίζομαι αὐτοπροσώπως τὰ τῆς ἐδικῆς μου ἀστυνομίας.

Ὁ βασιλεὺς συναφρούθη.

— Ἐχομεν, λοιπόν, βασιλέα τῆς Γαλλίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν Ἐρρίκον δὲ Βαλοῶ, ἔχομεν βασιλέα τῆς Γαλλίας τὸν Φραγκίσκον δ' Ἀνζιού καὶ ἀκόμη, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὡς ἀνερευθῶν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ ἀκόμη τὸν δούκα δὲ Γκιζην.

— Τὸν δούκα δὲ Γκιζην;

— Τὸν δούκα δὲ Γκιζην, Ἐρρίκον δὲ Γκιζην, Ἐρρίκον τὸν Σημειωμένον. Λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω: Ἐχομεν καὶ τὸν δούκα δὲ Γκιζην.

— Ὁρατὸν βασιλέα, τῆ ἀληθεία, τὸν ποῖον ἐξορίζω καὶ ἀποπέλλω εἰς τὸ στρατεύμα.

— Καλὰ! ὡς ἐὰν δὲν εἶχον ἐξορίσει σὲ εἰς τὴν Πολωνίαν· ὡς ἐὰν δὲν κείται πλησιέστερον εἰς τὸ Λούβρον ἢ Σιαριτὴ ἢ εἰς τοὺς Παρισίους ἢ Κρακοβία! Ἄ! εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξαποπέλλεις αὐτὸν εἰς τὸ στρατεύμα, ἐνταῦθα δ' ἐγκραίνεται ἡ ἀξία τῆς πράξεώς σου· δηλὰ δὴ θέτεις ὑπὸ τὰς δια-

ταγὰς του τριακοντα χιλιάδας στρατοῦ· καὶ τίνος στρατοῦ! πραγματικοῦ. . . οὐχὶ ὡς τὸν στρατὸν σου τῆς Ἐνώσεως. . .

Ὅχι. . . ὄχι. . . στρατὸς ἐκ πολιτῶν ἀρμόζει εἰς τὸν Ἐρρίκον δὲ Βαλοῶ, βασιλέα τῶν εὐνοουμένων· ἀλλ' εἰς τὸν Ἐρρίκον δὲ Γκιζην ἀρμόζει στρατὸς ἐκ στρατιωτῶν καὶ τίνων στρατιωτῶν! ἐσκληραγωγημένων, ἐμπειροπολέμων, μαυρισμένων ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος, ἰκανῶν νὰ καταφάγωσιν εἰκοσι στρατοὺς τῆς Ἐνώσεως, ὥστε, ἐὰν ὁ Ἐρρίκος δὲ Γκιζης, ὢν βασιλεὺς πράγματι, καταλαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἰδιοτροπίας νὰ γίνῃ καὶ ὀνόματι τοιοῦτος, θὰ ἤρκει νὰ στρέψῃ τὰς σάλπιγγας πρὸς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ εἴπῃ: Ἐμπρός! ἄς καταπίωμεν τοὺς Παρισίους μετὰ τοῦ Ἐρρίκου δὲ Βαλοῶ καὶ τοῦ Λούβρου. Θὰ το ἐπραττον δ' οἱ ἀνόητοι, διότι τοὺς γνωρίζω.

— Ἐν τὴ μόνον λησμονεῖτε εἰς τὸν συλλογισμὸν σας, περίφημε πολιτικέ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄ! δυνατόν, ἰδίως δ' ἐὰν λησμονῶ τέταρτον βασιλέα.

— Ὅχι! λησμονεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετ' ἄκρας περιφρονησεως, ὅτι, ὅπως σκεφθῆ τις νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ὅταν εἰς Βαλοῶ φέρῃ τὸ στέμμα, πρέπει νὰ στραφῇ ὀπίσω καὶ ν' ἀριθμῆσῃ τοὺς προγόνους του. Νὰ συλλάβῃ τοιαύτην ἰδέαν ὁ κύριος δ' Ἀνζιού, ἔστω· εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀμφότεροι δ' ἔχομεν τοὺς αὐτοὺς προγόνους, ἐπομένως δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ἡμῶν πάλη, διότι μόνον ζήτημα πρωτοτοκίων πρόκειται. Ἄλλ' ὁ κύριος δὲ Γκιζης. . . ὑπάγετε, κύρ Σχικῶ, ὑπάγετε νὰ μελετήσητε τὸ γενεαλογικὸν δένδρον καὶ εἶπατε ἡμῖν, ἐὰν τὰ κρῖνα τῆς Γαλλίας δὲν ἦναι ἐκ καλλιτέρου οἴκου ἢ οἱ κόσσυφοι τῆς Λορραίνης.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι πλάνη, Ἐρρίκε.

— Πῶς, ποῦ ἐγκραίνεται ἡ πλάνη;

— Ἀναμφιβόλως ὑπάρχει πλάνη, διότι ὁ κύριος δὲ Γκιζης εἶναι ἐκ καλλιτέρου ἢ ὅσων νομίζεις οἴκου.

— Ἐκ καλλιτέρου οἴκου ἐμοῦ; ἴσως, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μειδιῶν.

— Δὲν ὑπάρχει ἴσως, μικρὸ μου Ἐρρίκε.

— Εἰσθε τρελλός, κύριε Σχικῶ.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος μου.

— Λέγω ὅμως πραγματικῶς τρελλός, τρελλός διὰ δέσιμον. Ὑπάγετε νὰ μάθητε ν' ἀναγινώσκητε, φίλε μου.

— Λοιπόν, Ἐρρίκε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ σὺ ἤξευρες ν' ἀναγινώσκησιν καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς ἐγώ, ἀνάγνωσον τοῦτο ὀλίγον.

Ὁ Σχικῶ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὴν περγαμηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Νικόλαος Δαυὶδ εἶχε καταγράψῃ τὴν γνωστὴν ἡμῖν γενεαλογίαν, αὐτὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχε ἐπιστραφῆ ἐξ Ἀδινιάνος, ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ πάπα, καὶ ἣτις ἀνεβίβαζε τὴν καταγωγὴν τοῦ Ἐρρίκου δὲ Γκιζην εἰς τὸν Κάρολον Μάγνον.

Ὁ Ἐρρίκος, ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς

περγαμηνῆς καὶ ἀναγνωρίσας τὴν σφραγίδα τοῦ ἁγίου Πέτρου παρὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ πάπα, ὠχρίασε.

— Τί λέγεις τώρα, Ἐρρίκε; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ· τὰ κρῖνα εἶναι ὀλίγον ἀπομεικρυσμένα, αἶ; Οἱ κόσσυφοι μοὶ φαίνονται ὡς θέλοντες νὰ πεταξώσιν εἰς ἴσον ὕψος μετὰ τὸν ἀστὸν τοῦ Καίσαρος· πρόσεξον, τέκνον μου!

— Ἀλλὰ τίνα τρόπον ἐφωδιάσθης με ταύτην τὴν γενεαλογίαν;

— Ἐγώ, μήπως ἀσχολοῦμαι εἰς τοιαῦτα πράγματα; ἦλθε καὶ μ' εὖρε μόνη της.

— Ἄλλὰ ποῦ ὑπῆρχε πρὶν ἢ ἔλθῃ εἰς χεῖράς σου;

— Ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἐνὸς δικηγόρου.

— Καὶ πῶς ἐκκαλεῖτο ὁ δικηγόρος;

— Κύρ Νικόλαος Δαυὶδ.

— Ποῦ ἦτο;

— Εἰς Λυών.

— Καὶ τίς μετέβη εἰς Λυών, ὅπως λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δικηγόρου;

— Εἰς τῶν καλῶν φίλων μου.

— Τί ἔργον ἔχει αὐτὸς ὁ φίλος;

— Κηρύττει τὸν θεῖον λόγον.

— Εἶναι, λοιπόν, μοναχός;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Γορανφλότος.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ μισητὸς ἐνωτικὸς, ὅστις ἐξεφώνησε τὸν ἀναρχικὸν λόγον εἰς τὴν ἁγίαν Γενοβέφαν καὶ ὅστις, χθές, μ' ἐξύβριζεν εἰς τὰς ὀδοὺς τῶν Παρισίων;

— Ἐνθυμῆσαι τὴν ἱστορίαν σοῦ Βρούτου, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν τρελλόν;

— Εἶναι, λοιπόν, ἐμβροθῆς πολιτικὸς ὁ φίλος σου.

— Ἡκούσατε νὰ ὀμιλῶσιν περὶ τοῦ Μακιαβέλλη, γραμματέως τῆς δημοκρατίας τῆς Φλωρεντίας; Ἡ μάμμη σας εἶναι μαθήτριά του.

— Ὑπεξήγαγε, λοιπόν, τοῦτο τὸ ἔγγραφο παρὰ τοῦ δικηγόρου;

— Ἄ! μάλιστα· τὸ ἔλαβε διὰ τῆς βίας.

— Ἀπὸ τὸν ξιφομάχον Νικόλαον Δαυὶδ;

— Ἀπὸ τὸν ξιφομάχον Νικόλαον Δαυὶδ.

— Εἶναι, λοιπόν, ἀνδρείος ὁ μοναχός σου;

— Ὦς ὁ Βαυάρδος.

— Καὶ μετὰ τὴν ἀρίστην ταύτην πράξιν, δὲν ἐνεφανίσθη εἰσέτι ἐνώπιόν μου, ὅπως ἀμειψθῇ;

— Ἐπέστρεψε ταπεινοφρόνως εἰς τὸ μοναστήριόν του, μόνον δὲ ζητεῖ νὰ λησμονηθῇ, ὅτι ἐξῆλθεν αὐτοῦ.

— Εἶναι μετρίοφρων;

— Ὦς ὁ ἅγιος Κρεπίνος.

— Σχικῶ, ἔχεις τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδου, ὅτι ὁ μοναχός σου θὰ λάβῃ τὴν πρώτην κενὴν ἡγουμενίαν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτόν, Ἐρρίκε.

— Εἶτα δ' εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Ἴδού τον μεταξὺ τοῦ Μεγγέν καὶ τοῦ Βαλοῶ, μεταξὺ ἀγγόνης καὶ ἡγουμενίας· θὰ κρεμασθῇ ἢ θὰ γίνῃ ἡγούμενος;

θά είναι πολύ άγχίνους ὅστις δυνήθη νὰ μαντεύσῃ. Ἐὰν ὁμῶς ἀκόμη κοιμάται, θὰ βλέπει παράδοξα ὄνειρα.

ΜΖ

Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἐνώσεως ἔληξεν θορυβῶδης, ὡς ἤρξατο.

Οἱ φίλοι τοῦ βασιλέως ἔχαιρον, οἱ δὲ ἰεροκήρυκες τῆς Ἐνώσεως ἠτοιμάζοντο νὰ κανονίσωσιν ἅγιον τὸν ἀδελφὸν Ἐρρίκον καὶ συνδιελέγοντο, ὡς ἄλλοτε περὶ τοῦ ἀγίου Μαυρικίου, περὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων τοῦ Βαλοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ νεανικὴ ἡλικία ὑπῆρξε τόσον διάσημος.

Οἱ εὐνοούμενοι ἔλεγον: ἐπὶ τέλους, ὁ λέων ἀρπυνίσθη.

Οἱ δ' ἐνωτικοί: τέλος πάντων, ἡ ἀλώπηξ ἐνόησε τῆς παγίδα.

Ἐνεκα τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, τῆς φιλοτιμίας, οἱ Γάλλοι δὲν ἀγαπῶσι τοὺς μικρὰς διανοίας ἀρχηγούς, ἐπομένως αὐτοὶ οἱ συνωμόται ἔχαιρον, ὅτι ἐπαίχθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ἀληθεῖς ὅμως, ὅτι οἱ σημαντικώτεροι αὐτῶν εἶχον ἀσφαλισθῆ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Οἱ τρεῖς λορραῖνοι πρίγκηπες εἶχον ἀπέλθει κατεσκευασμένως τῶν Παρισίων, ὁ δὲ κύριος αὐτῶν πρῶκτωρ Μονσορῶ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λούβρου, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, σκοπῶν νὰ φθάσῃ τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ἀλλὰ καθ' ἡν στιγμὴν ὑπερέβαινε τὴν φλιάν τῆς ἐξόδου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ὁ Σχικῶ.

— Ποῦ ὑπάγετε τόσον κατεπειγόντως, κύριε ἀρχικυνηγέ; ἠρώτησε.

— Παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητι, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ κόμης.

— Παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητι;

— Ναί, ἀνησυχῶ διὰ τὸν ἐξοχώτατον. Καθ' ἡν ἐποχὴν ζῶμεν, οἱ πρίγκηπες δὲν δύνανται νὰ περιηγῶνται, ἀνευ καλῆς ἀκολουθίας.

— ὦ! ὁ ὑμέτερος πρίγκηψ εἶναι ἀνδρείος μέχρι θρασυτήτος.

— Ὁ ἀρχικυνηγός ἠτένισε τὸν Γασκόνον.

— Ὅπως δήποτε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Σχικῶ, ἐὰν ὑμεῖς ἀνησυχεῖτε, ἐγὼ ἀνησυχῶ πλεῖστον ὑμῶν.

— Διὰ ποῖον;

— Πάντοτε διὰ τὴν αὐτὴν ὑψηλότητα.

— Διατί;

— Ἄγνοεῖτε τί λέγεται;

— Δὲν λέγουσιν, ὅτι ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ Γασκόνος εἰς τὸ ὄψος τοῦ κόμης.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορῶ μετ' ἐκπληξέως οὐχὶ ἀμιγροῦς χαρᾶς: ἐλέγετε, ὅτι ἐταξείδευε.

— Με εἶχον πείσει περὶ τούτου. Εἶμαι τόσον εὐπιστος, ὥστε πιστεύω ἀνεπιφύλακτως ὅλα τὰ ψευδολογήματα: τώρα ὁμῶς ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι, ἐὰν ὁ ἀτυχῆς πρίγκηψ εὐρίσκειται καθ' ὁδόν, βεβαίως διευθύνεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Εἶπατέ μοι, τίς σᾶς ἐνέπνευσε τὰς πενθίμους αὐτὰς ἰδέας;

— Δὲν εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὸ Λούβρον;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ συνεισῆλθον μετ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, δὲν ἐθεάθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Τοῦ Λούβρου;

— Ὅχι, δὲν ἐξῆλθεν.

— Ἀλλ' ὁ Αὐριλύ;

— Ἐγένετο ἄφαντος!

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι του.

— Ἄφαντοι! ἄφαντοι! ἄφαντοι!

— Εἶναι ἀστείότης, κύριε Σχικῶ; εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἐρωτήσατε.

— Τίνα;

— Τὸν βασιλέα.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐρωτᾶται.

— Μπᾶ! ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῇ ὁ τρόπος.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν δύναμαι νὰ μείνω εἰς τοιαύτην ἀμφιβολίαν.

Ἐγκαταλιπὼν δὲν τὸν Σχικῶ ἢ μᾶλλον ἠγούμενος αὐτοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχεν ἐξέλθει.

— Ποῦ ὑπῆγεν ὁ βασιλεύς; ἠρώτησεν ὁ ἀρχικυνηγός: ὀφείλω νὰ πληροφορηθῶ αὐτὸν διὰ τινὰς δοθείσας μοι διαταγὰς.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτώμενος.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού! εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὸν Σχικῶ: λοιπὸν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἀπέθανεν;

— Αἶ! εἶπεν ὁ Γασκόνος, φρονῶ, ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον νεκροῦ.

Αἱ ἰδέαι τοῦ ἀρχικυνηγοῦ συνεχύσθησαν καθ' ὀλοκληρίαν: ἐβεβαιοῦτο, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ Λούβρου, ἀλλ' ὁ Μονσορῶ ἠγνοεῖ τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς ἀπουσίας τοῦ δούκος, ἢ δ' ἀπουσία του ἐξέπληττεν αὐτὸν ὑπερμέτρως, ἐν τοιαύτῃ ἀπορραϊστικῇ στιγμῇ.

Ὁ βασιλεύς, τῷ ὄντι, εἶχε μεταβῆ παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀλλ' ὁ ἀρχικυνηγός, μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτοῦ, παρὰ τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν του, ἠναγκάσθη νὰ περιμεῖνῃ εἰδήσεις εἰς τὸν διάδρομον.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ

SOLLOHOUB

Α'

Ἡ γνωριμία.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Πέτερωφ εἶνε μία ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἡν πάντες εὐθυμοῦσι καὶ συναγάλλονται, δύο κυριαὶ καθήρχοντο βραδέως τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῆς πηγῆς τοῦ Σαμφῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, εὐσαρκος καὶ σοβρᾶ, ἐφαίνετο ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς ὅτι ἦτο παιδαγωγός: ἡ δὲ ἄλλη, ὑψηλὴ καὶ χαρίεσσα νέα, ἦτο ἡ μαθήτρια αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ βασι-

σματος αὐτῆς καὶ τῶν τρόπων τῆς εὐκόλου ἐδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον ζῶντᾶ καὶ φιλάρεσκος: πάντες δὲ οἱ διαβάται, καὶ ἰδίως οἱ νέοι, παρετήρουν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ νέα αὕτη ἦτο ἀληθῶς θελκτικώτατη ὑπὸ τὸν ψιθίνον καὶ κομψότατον πῆλόν τῆς ἔλαμπον δύο μεγάλοι παμμέλανες ὀφθαλμοί, οὐτινες, ἐπισκιαζόμενοι ὑπὸ τῶν μακρῶν καὶ πυκνοτάτων βλεφαρίδων τῆς, καθίστων αὐτὴν μαγευτικὴν, ἐνῶ τὸ ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν χειλέων τῆς πλανώμενον μειδιάμα ἐμαρτύρει τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτήρος τῆς. Τρεῖς ἀξιοματικοὶ καὶ κομψοὶ τις νέος συνώδευον τὰς δύο ταύτας κυρίας: οἱ τρεῖς ἀξιοματικοὶ ἦσαν ὁ σηματοφόρος Ἀλέξανδρος Κλιστίνος, ὁ ὑπολοχαγός Σέργιος Σφορῖνος καὶ ὁ ταγματάρχης Ἀδὰμ Σχοιμπούχ, ὁ δὲ ἄστος ἦτο ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, ὅστις, καίτοι νέος, εἶχε περιηγηθῆ πλεῖστα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ συνομιλία των, ὡς εἰκός, περιστράφη ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας.

— Τί ὠραῖος καιρός; εἶπεν Σχοιμπούχ.

— Ὁραιότατος! προσέθηκεν ὁ Σφορῖνος.

— Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶπε στεναζῶν ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, μοὶ ἀνάμνησκει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς Ἰταλίας. Ἀλλ' ὁποία διαφορά! Φαντάσθητε, πριγκίπισσα, ὅτι ἐκεῖ ὁ ἀήρ εἶνε τοσοῦτον μυροβόλος, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ παντὸς εἶδους ἄνθη.

— Ἀπίστευτον, ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ πριγκίπισσα.

— Καὶ ὁμῶς σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα ἐν Ἰταλίᾳ, βλέπει ὠραιότατα καὶ καρποφόρα δένδρα καὶ πλῆθος εὐόσμων ἀνθέων, ἐνῶ ἐνταῦθα δὲν βλέπει τις ἄλλο ἢ ἐλάτους καὶ σημύδας.

Ὁ πρίγκηψ ἐπιώπησε μελαγχολικῶς, ἐνῶ ὁ Ἀδὰμ Σχοιμπούχ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν του:

— Τί ὠραία ἐορτή!

— Λαμπροτάτη! ὑπέλαβεν ὁ Σφορῖνος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ πλῆθος συνωστίζετο ἀθρόον, ὁ δὲ Κλιστίνος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς φίλους του, ὅτε βιαία τις ὄθησις τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ.

— Ἐ! λοιπὸν τυφλὸς εἶσαι; τῷ εἶπεν ὀργίλως γραῖά τις κυρία, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπωθήσει βιαίως.

Ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίσειν ἐλαφρῶς. Ἀλλὰ τὸ μειδιάμα τῆς εἰς αὐτὴν ἐνέφαινε αὐτοὶ νέοι εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀληθῆς ἠφαιστειον, ὅπερ κατέτρωνεν αὐτοὺς, ἰδίως δὲ ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο ἀληθῆ ἔρωτα δι' αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐπῆρχετο βραδέως.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, ἐφθάσαν μέχρι τῆς παραλίας, πλησίον τοῦ παλατίου τοῦ Πετρόφσκη.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ γαλήνιος: αἱ δὲ ἀργυρόχροι ἀκτῖνες τῆς ὥχρας σε-